

L
U
X
3

Voor Daemon zal Katy alles doen.
Ook als ze daarmee haar eigen leven
op het spel zet.

OPAL

Jennifer L. Armentrout

HOOFDSTUK 1

Ik wist niet precies waarvan ik wakker werd. De huilende wind waarmee de eerste echte sneeuwstorm van het jaar gepaard ging was 's nachts gaan liggen en het was stil in mijn kamer. Vredig. Ik draaide me op mijn zij en knipperde met mijn ogen.

Ogen met de kleur van bedauwde bladeren keken in de mijne. Ze kwamen me griezelig bekend voor, maar ze waren doffer dan die waar ik zo van hield.

Dawson.

Met het dekbed tegen mijn borst geklemd ging ik langzaam rechtop zitten en streek mijn verwarde haar uit mijn gezicht. Misschien sliep ik nog steeds, want ik had geen idee waarom Dawson, de tweelingbroer van de jongen op wie ik tot over mijn oren verliefd was, op de rand van mijn bed zat.

‘Eh... is... is alles oké?’ Ik schraapte mijn keel, maar toch klonk het schor, alsof ik mijn best deed een zwoele stem op te zetten, wat – volgens mij – volkomen mislukte. Een week later was nog steeds aan me te horen hoe ik had geschreeuwd toen Will Michaels, die gestoorde vriend van mijn moeder, me in een kooi in het pakhuis opgesloten had gehouden.

Dawson sloeg zijn ogen neer. Zijn dichte, pikzwarte wimpers waaierden uit over de bovenkant van zijn hoge, hoekige wangen, die bleker zagen dan zou moeten. Als me iets duidelijk was geworden, was het wel dat Dawson een beschaafde jongen was.

Ik wierp een blik op de klok. Het was al bijna zes uur in de ochtend. ‘Hoe ben je hier binnengekomen?’

‘Ik heb mezelf binnengelaten. Je moeder is niet thuis.’

Als het iemand anders was geweest, zou ik heel zenuwachtig zijn, maar voor Dawson was ik niet bang. ‘Ze zit ingesneeuwd in Winchester.’

Hij knikte. ‘Ik kon niet slapen.’

‘Helemaal niet?’

‘Nee. En Dee en Daemon hebben er ook last van.’ Hij staarde alleen maar naar me, alsof hij wilde dat ik uit mezelf zou begrijpen wat hij niet onder woorden kon brengen.

De drieling – of eigenlijk iedereen – was zo gespannen als een veer in afwachting van de komst van het ministerie van Defensie, nu Dawson pasgeleden uit hun Lux-gevangenis was ontsnapt. Dee deed nog steeds haar best om de dood van haar vriend Adam een plekje te geven, plus het feit dat haar geliefde broer terug was. Daemon probeerde er voor zijn broer te zijn en een oogje op hem te houden, en hoewel er nog geen stormtroepers bij ons waren binnengevallen, konden we ons geen van allen ontspannen.

Het ging allemaal te soepel zo, wat meestal niet veel goeds voorspelde.

Soms... Soms had ik het gevoel dat er een val was opgezet, waar we regelrecht in zouden trappen.

‘Wat heb je eraan gedaan?’ vroeg ik.

‘Een eindje gelopen,’ zei hij, met een blik uit het raam. ‘Ik had nooit gedacht dat ik hier nog eens terug zou komen.’

Het was te erg om er ook maar over na te denken wat Dawson allemaal had moeten meemaken en doen. In mijn borstkas voelde ik een diepe pijn, waar ik liever niet bij stilstond, want als ik dat deed stelde ik me voor dat Daemon hetzelfde zou worden aangedaan, en die gedachte kon ik niet verdragen.

Maar Dawson... hij had iemand nodig. Ik bracht een hand omhoog en sloeg mijn vingers om het welbekende gewicht van mijn hanger van obsidiaan. 'Wil je erover praten?'

Hij schudde weer zijn hoofd, zodat zijn wilde lokken deels voor zijn ogen vielen. Zijn haar was langer dan dat van Daemon; het krulde ook sterker en moest waarschijnlijk hoognodig eens worden geknipt. Dawson en Daemon zagen er hetzelfde uit, maar op dat moment leken ze totaal niet op elkaar, en dat kwam niet alleen door hun haar. 'Jij doet me aan haar denken... aan Beth.'

Ik had geen idee wat ik daarop moest zeggen. Als hij ook maar half zoveel van haar had gehouden als ik van Daemon hield... 'Je weet dat ze nog leeft. Ik heb haar gezien.'

Dawsons blik ving de mijne en ik zag een heleboel verdriet en geheimen in zijn ogen. 'Weet ik, maar zij is niet meer wie ze was.' Hij zweeg even en boog zijn hoofd. Eenzelfde haarlok die altijd over Daemons voorhoofd viel, viel nu ook over het zijne. 'Hou je... van mijn broer?'

Ik had met hem te doen toen ik hoorde hoe troosteloos hij klonk, alsof hij dacht nooit meer te kunnen liefhebben, zelfs nooit meer in de liefde zou kunnen geloven. 'Ja.'

'Het spijt me.'

Ik schoof naar achteren; het dekbed glipte uit mijn vingers en zakte omlaag. 'Waarom?'

Dawson hief zijn hoofd op en slaakte een vermoeide zucht. Toen streken zijn vingers – sneller dan waar ik hem

toe in staat had geacht – over mijn huid; over de zwakke roze afdrukken rondom mijn polsen, die mijn gevecht tegen de handboeien daarop had achtergelaten.

Ik haatte die afdrukken en hoopte van harte dat ze binnenkort helemaal zouden verdwijnen. Elke keer dat ik ze zag moest ik weer denken aan de pijn die de onyx me had toegebracht toen het in mijn huid drukte. Tegenover mijn moeder kon ik mijn gebroken stem al amper verklaren, om nog maar te zwijgen van Dawsons plotselinge verschijning. Toen ze voordat de sneeuwstorm losbrak Dawson en Daemon samen had gezien, was er een komische blik op haar gezicht verschenen, al leek ze blij te zijn dat de ‘weggelopen broer’ terug was. Maar deze afdrukken moest ik verbergen onder T-shirts met lange mouwen. Gedurende de koudere maanden lukte dat wel, maar als het zomer werd had ik geen idee hoe ik het zou moeten voorkomen dat iemand ze zag.

‘Beth had ook zulke afdrukken toen ik haar zag,’ zei Dawson kalm terwijl hij zijn hand terugtrok. ‘Ze werd er echt goed in om te ontsnappen, maar ze pakten haar telkens weer. Haar afdrukken zaten meestal om haar hals.’

Ik voelde misselijkheid opkomen en slikte. Om haar hals? Ik kon niet... ‘Heb... Heb je Beth vaak kunnen zien?’ Ik wist dat ze minstens één onderling bezoekje hadden toegestaan terwijl ze in de MvD-instelling gevangenzaten.

‘Ik weet niet. Ik had geen goed gevoel voor tijd meer. In het begin hield ik die bij, aan de hand van de mensen die ze naar me toe brachten. Die heelde ik, en als ze... bleven leven, kon ik de dagen aftellen tot het misging. Vier dagen.’ Hij staarde weer uit het raam. Door de opengeschoven gordijnen kon ik alleen de nachtelijke hemel en met sneeuw bedekte takken zien. ‘Ze werden woest op me als het in de soep liep.’

Dat kon ik me voorstellen. Het MvD – of Daedalus, een

aparte groepering binnen het MvD – had het tot zijn missie gemaakt Luxen te gebruiken om mensen succesvol te muteren. Soms werkte het.

Soms ook niet.

Ik bekeek Dawson en probeerde me te herinneren wat Daemon en Dee over hem hadden gezegd. Dawson was de leukste, grappig en charmant – het mannelijke evenbeeld van Dee, en heel anders dan zijn broer. Maar deze Dawson was anders: stuurs en afstandelijk. Hij wilde niet alleen niet met zijn broer praten, maar zover ik wist had hij ook tegen niemand een woord gezegd over wat hem was aangedaan. Matthew, hun onofficiële voogd, leek het het beste dat niemand hem verder onder druk zette.

Dawson had zelfs niemand verteld hoe hij was ontsnapt. Ik vermoedde dat dokter Will Michaels, die vuile leugenaar, ons op een dwaalspoor had gezet om Dawson te gaan zoeken, zodat hij zelf de tijd kreeg om zich bliksemsnel uit de voeten te maken, en dat hij vervolgens Dawson zogenaamd had ‘bevrijd’. Zo moest het wel gegaan zijn.

Het enige andere verhaal dat ik kon bedenken, was veel duisterder.

Dawson keek omlaag naar zijn handen. ‘Daemon... houdt hij ook van jou?’

Ik knipperde met mijn ogen, weer helemaal terug in het hier en nu. ‘Ja. Volgens mij wel.’

‘Heeft hij dat tegen je gezegd?’

Niet met zoveel woorden. ‘Hij heeft het niet gezégd, maar ik denk dat het wel zo is.’

‘Hij zou het tegen je moeten zeggen. Elke dag.’ Dawson bracht zijn hoofd achterover en sloot zijn ogen. ‘Ik heb heel lang geen sneeuw gezien,’ zei hij bijna weemoedig.

Gapend keek ik uit het raam. De noordoosterstorm die

iedereen had voorspeld had dit kleine plekje op de wereld getroffen en had Grant County in één weekend helemaal onder de duim gekregen. Op maandag was er geen school geweest en vandaag ook niet, en op het nieuws was gisteravond gezegd dat ze aan het eind van de week nog steeds bezig zouden zijn iedereen uit te graven. De sneeuwstorm had op geen beter moment kunnen komen. Nu hadden we tenminste een hele week de tijd om te bedenken wat we in vredesnaam met Dawson aan moesten.

Hij kon niet zomaar gewoon terug naar school.

‘Ik heb het nog nooit zo zien sneeuwen,’ zei ik. Oorspronkelijk kwam ik uit Noord-Florida, en we hadden weleens eerder ijzige stormen meegemaakt, maar die waren nooit gepaard gegaan met zoveel witte, pluizige vlokken.

Er verscheen een droevige glimlach om zijn lippen. ‘Als de zon opkomt, ziet het er vast prachtig uit. Dat zul je zien.’

Vast wel. Alles zou in het wit gehuld zijn.

Dawson sprong op en stond ineens aan de andere kant van de kamer. Een tel later voelde ik iets warmes tintelen in mijn nek, en mijn hartslag versnelde. Hij keek weg. ‘Mijn broer komt eraan.’

Een paar seconden later stond Daemon in de deuropening van mijn slaapkamer. Zijn haar nog in de war van de slaap, zijn flanellen pyjamabroek gekreukt. Hij had geen shirt aan. Buiten lag een meter sneeuw, en hij liep nog steeds halfnaakt rond.

Ik rolde bijna met mijn ogen, maar dan zou ik mijn blik van zijn borstkas moeten afwenden... en van zijn buik. Hij moest toch echt eens vaker een shirt aantrekken.

Daemon keek van zijn broer naar mij en toen weer naar zijn broer. ‘Is hier een slaapfeestje? Waar ik niet voor ben uitgenodigd?’

Zijn broer zweefde stilletjes langs hem heen en verdween de gang op. Even later hoorde ik de voordeur dichtvallen.

‘Oké,’ verzuchtte Daemon. ‘Zo zag mijn leven er de afgelopen dagen uit.’

Ik had met hem te doen. ‘Sorry.’

Met schuin gehouden hoofd kwam hij naar het bed geslenterd. ‘Wil ik eigenlijk wel weten wat mijn broer in jouw slaapkamer te zoeken had?’

‘Hij kon niet slapen.’ Ik keek toe hoe hij bukte en aan het dekbed trok. Zonder het te beseffen had ik dat weer vastgepakt. Daemon gaf er nog een ruk aan, en uiteindelijk liet ik het los. ‘Hij zei dat dat Dee en jou stoorde.’

Daemon glipte onder het dekbed, ging op zijn zij liggen en keek me aan. ‘Hij stoort ons niet.’

Het bed was met hem erin veel te klein. Een paar maanden geleden zou ik in een deuk hebben gelegen als iemand had gezegd dat de meest sexy en stuurse jongen van de school bij mij in bed zou liggen. Maar er was een heleboel veranderd. En een paar maanden geleden geloofde ik ook nog niet in aliens.

‘Weet ik,’ zei ik, terwijl ik ook op mijn zij ging liggen. Mijn blik flitste over zijn brede jukbeenderen, zijn volle onderlip en die aparte felgroene ogen. Daemon was mooi, maar stekelig, als een kerstcactus. Er had heel wat moeten gebeuren voordat we op dit punt waren aanbeland: samen in dezelfde kamer, zonder neigingen een eerstegraads moord te begaan. Daemon had moeten bewijzen dat zijn gevoelens voor mij echt waren, en dat had hij ook gedaan... uiteindelijk. Toen we elkaar net leerden kennen, was hij niet erg aardig tegen me geweest, en dat moest hij echt goedmaken. Mijn moeder had geen voetveeg grootgebracht. ‘Hij zei dat ik hem aan Beth deed denken.’

Op Daemons gezicht verscheen een diepe frons. Ik sloeg mijn ogen ten hemel. ‘Niet op de manier die jij denkt.’

‘Echt, ik hou van mijn broer, maar ik weet niet wat ik ervan vind dat hij op jouw slaapkamer rondhangt.’ Hij bracht een gespierde arm naar voren en streek met zijn vingers een paar haarlokken van mijn wang achter mijn oor. Ik huiverde, en hij glimlachte. ‘Ik heb het gevoel dat ik mijn territorium moet afbakenen.’

‘Hou op.’

‘Heerlijk als je zo bezig doet. Sexy is dat.’

‘Je bent onverbeterlijk.’

Daemon schoof dichterbij me toe en drukte zijn bovenbeen tegen het mijne. ‘Ik ben blij dat je moeder ergens anders ingesneeuwd zit.’

Ik trok een wenkbrauw op. ‘Hoezo?’

Hij schokte met zijn brede schouder. ‘Ik betwijfel of ze dit wel zou zien zitten.’

‘Nee, dat zou ze niet.’

Na nog wat geschuif waren onze lichamen nog maar een haarbreedte van elkaar verwijderd. De warmte die altijd van hem af sloeg overspoelde mijn lichaam. ‘Heeft je moeder nog iets over Will gezegd?’

Vanbinnen werd ik helemaal koud. Terug naar de werkelijkheid – een griezelige, onvoorspelbare werkelijkheid, waar niets was wat het leek. En het heette Mr. Michaels. ‘Alleen wat ze vorige week al zei: dat hij de stad uit zou gaan naar een of andere conferentie en voor familiebezoek. Maar wij weten allebei dat dat een leugen is.’

‘Kennelijk heeft hij dat van tevoren zo gepland, zodat niemand zich zou afvragen waar hij zat.’

Hij moest zich wel uit de voeten maken, want als de afgedwongen mutatie ook maar enigszins werkte, had hij tijd

nodig om die te verwerken. ‘Denk je dat hij nog terugkomt?’

Terwijl hij met zijn knokkels over mijn wang streek, zei Daemon: ‘Hij zou wel gek zijn.’

Niet echt, dacht ik, en ik sloot mijn ogen. Daemon had Will niet willen helen, maar hij werd gedwongen. De heling had echter niet plaatsgevonden op het niveau dat nodig was om de lichaamscellen van een mens te veranderen, en de wond die Will zichzelf had toegebracht was niet dodelijk geweest, dus of de mutatie zou aanslaan, of die zou weer vervagen. En als hij vervaagde, zou Will terugkomen. Daar durfde ik om te wedden. Hoewel hij uit eigenbelang tegen het MvD had samengezworen, was het feit dat hij wist dat Daemon degene was die mij had gemuteerd waardevol voor het MvD, dus zouden ze hem wel moeten terugnemen. Hij vormde een probleem, en geen kleintje.

Dus wachtten we af... tot het onvermijdelijke zou gebeuren.

Toen ik mijn ogen weer opendeed, zag ik dat Daemon nog steeds naar me keek. ‘Over Dawson...’

‘Ik weet niet wat ik moet doen,’ bekende hij, terwijl hij met zijn knokkels langs mijn keel streek, over de welving van mijn borstkas. De adem stakte in mijn keel. ‘Hij wil niet met me praten, en tegen Dee zegt hij amper iets. Het grootste deel van de tijd sluit hij zich op in zijn slaapkamer of zwerft wat rond door de bossen. Ik ga dan achter hem aan, en dat weet hij.’ Daemons hand vond zijn weg naar mijn heup en bleef daar liggen. ‘Maar hij...’

‘Hij heeft tijd nodig, oké?’ Ik kuste het puntje van zijn neus en schoof naar achteren. ‘Hij heeft veel meegemaakt, Daemon.’

Zijn vingers verstrakten. ‘Weet ik. Maar goed...’ Daemon bewoog zich zo snel dat ik me niet realiseerde wat hij aan

het doen was, tot hij mij op mijn rug rolde en over me heen kwam hangen, steunend op zijn handen aan weerskanten van mijn gezicht. ‘Ik heb mijn plichten verwaarloosd.’

En zomaar ineens vervaagde alles wat er speelde, al onze zorgen, angsten en onbeantwoorde vragen, en bleef daar helemaal niets meer van over. Daemon had nu eenmaal die uitwerking. Ik keek naar hem op en haalde met moeite adem. Ik was er niet helemaal zeker van wat zijn ‘plichten’ precies waren, al kon ik me daar van alles bij voorstellen.

‘Ik heb niet veel tijd met je doorgebracht.’ Hij drukte zijn lippen eerst tegen mijn rechter- en toen tegen mijn linker-slaap. ‘Maar dat betekent nog niet dat ik niet aan je heb gedacht.’

Mijn hart sprong naar mijn keel. ‘Ik weet dat je druk bezig bent geweest.’

‘O ja?’ Zijn lippen dwaalden langs de boog van mijn wenkbrauw. Toen ik knikte, verschoof hij en liet het grootste deel van zijn lichaamsgewicht op één elleboog steunen. Met zijn vrije hand pakte hij me bij mijn kin en kantelde mijn hoofd achterover. ‘Gaat het een beetje?’

Met elk greintje zelfbeheersing dat ik in me had focuste ik me op wat hij zei. ‘Ik red me wel. Maak je over mij maar geen zorgen.’

Hij keek bedenkelijk. ‘Je stem...’

Ik huiverde en schraapte nog een keer mijn keel. ‘Daarmee gaat het al een stuk beter.’

Zijn blik betrok terwijl hij zijn duim langs mijn kaak liet gaan. ‘Niet genoeg, maar het klinkt zo eigenlijk best mooi.’

Ik glimlachte. ‘Ja?’

Daemon knikte en bracht zijn lippen naar de mijne. De zoen was zoet en zacht, en ik voelde hem door mijn hele

lichaam. ‘Het is wel sexy.’ Zijn mond kwam weer naar de mijne voor een diepere en langere zoen. ‘Dat hese randje... Maar ik zou willen dat...’

‘Niet zeggen.’ Ik legde mijn handen tegen zijn gladde wangen. ‘Het gaat goed met me. En we hebben wel belangrijker dingen om ons zorgen over te maken dan mijn stembanden. In het grote geheel staan die niet echt boven aan de lijst.’ Hij trok een wenkbrauw op. En wauw, ik klonk ook wel übervolwassen. Ik giechelde toen ik zijn gezicht zag, wat die nieuwverworven volwassenheid weer helemaal tenietdeed. ‘Ik heb je gemist,’ bekende ik.

‘Weet ik. Zonder mij kun je niet leven.’

‘Zover zou ik niet willen gaan.’

‘Geef het nou maar toe.’

‘Daar heb je het al. Dat ego van je staat in de weg,’ zei ik plagerig.

Zijn lippen vonden de onderkant van mijn kaak. ‘Wat staat het precies in de weg?’

‘Het perfecte pakket.’

Hij glimlachte. ‘Ik kan je anders vertellen dat ik de perfecte...’

‘Niet zo plat graag.’ Maar ik huiverde, want toen hij het kuiltje van mijn keel kustte, was daar helemaal niets op aan te merken.

Ik zou het nooit tegen hem zeggen, maar afgezien van zijn meer... stekelige kant die hij van tijd tot tijd liet zien, kwam hij het dichtst in de buurt van perfectie.

Grinnikend omdat hij wist dat hij me tuk had liet hij zijn hand over mijn arm omlaag glijden, over mijn middel, en pakte me bij mijn dij vast om mijn been over zijn heup te trekken. ‘Wat heb je toch een *dirty mind*. Ik wilde zeggen dat ik perfect ben op alle manieren die ertoe doen.’

Lachend sloeg ik mijn armen om zijn hals. ‘Dat zal best. Jij bent zo onschuldig als een lam.’

‘Nou, ik heb nou ook weer niet beweerd dat ik zó’n lieverdje ben.’ Zijn onderlichaam zakte neer op het mijne en ik hapte even naar adem. ‘Ik ben stukken...’

‘Ondeugender?’ Ik drukte mijn gezicht tegen zijn hals en snoof diep. Hij rook altijd naar buiten, naar verse bladeren en kruiden. ‘Ja, ik weet het, maar verder ben je aardig. Daarom hou ik ook zoveel van je.’

Er ging een huivering door hem heen, en Daemon verstrakte. Na een haperende hartslag rolde hij zich op zijn zij en sloeg zijn armen stijf om me heen. Zo stijf dat ik een beetje moest wriemelen om mijn hoofd te kunnen optillen.

‘Daemon?’

‘Het is oké.’ Met dikke stem kuste hij me op mijn voorhoofd. ‘Ik ben oké. Het is... nog vroeg. Geen school, geen moeder die naar huis komt om je voluit bij je naam te noemen en tegen je tekeer te gaan. We kunnen heel even doen alsof we niet in een krankzinnige situatie zitten. We kunnen uitslapen, als normale pubers.’

Als normale pubers. ‘Klinkt voor mij als een goed plan.’

‘Voor mij ook.’

‘Mij nog meer,’ mompelde ik, terwijl ik tegen hem aan kroop, tot we praktisch met elkaar versmolten. Ik kon zijn hart synchroon voelen kloppen met het mijne. Mooi zo. Dit was wat we nodig hadden: rustige, normale momenten. Waarbij het alleen ging om Daemon en mij...

Het raam dat uitkeek op de voortuin spatte in scherven uiteen toen er iets groots en wits doorheen gezeild kwam, zodat het glassplinters en sneeuw regende op de vloer.

Mijn kreet van schrik werd afgekapt toen Daemon zich omrolde, overeind sprong en zijn ware Luxen-gedaante aan-

nam: een menselijke gestalte bestaande uit zulk fel licht dat ik niet langer dan een paar kostbare seconden naar hem kon kijken.

Jezus, zei Daemons stem, die door mijn eigen gedachten heen sijpelde.

Omdat Daemon niet als een gek op iemand af stormde, kwam ik op mijn knieën overeind en tuurde over de rand van het bed.

'Jezus,' zei ik hardop.

Er lag een lichaam op mijn slaapkamervloer.

Samen zijn ze sterker

Er is niemand zoals Daemon Black. Katy is er inmiddels volledig van overtuigd dat hij van haar houdt en voor haar gaat, waardoor zij zich ook aan hem kan overgeven. Maar erg veel tijd en rust samen krijgen ze niet. Daemon en Katy moeten hun krachten bundelen om de waarheid te ontdekken over de geheime organisatie die de hybriden martelt. Langzaam maar zeker komt Katy erachter dat ze vrijwel overal toe in staat is. Hoewel ze de dood van een dierbare nog niet heeft verwerkt en vrienden ineens vijanden kunnen worden, laten zij en Daemon zich niet tegenhouden.

WERELDWIJD MEER DAN EEN MILJOEN EXEMPLAREN VERKOCHT!

'Ik zou ALLES van Jennifer lezen. Nu ik Onyx heb gelezen, het tweede boek in de Lux-serie, weet ik eerlijk gezegd niet goed wat ik moet schrijven. Het is gewoon een heerlijke serie! En Daemon... Hij is officieel mijn bookish boyfriend'

– KwantelnWonderland.com

Jennifer L. Armentrout is al jaren bekend als schrijfster van new adult-boeken, maar de impact van de *Lux*-serie is nog vele malen groter. Iedereen die het eerste deel oppakt, is laaiend enthousiast en wil meteen méér. Gelukkig is dat er.

Z&K

ISBN 978 94 0191 374 4 NUR 285

9 789401 913744

www.zomerenkeuning.nl